

ἀναθάρρησασα ἔσπευσε σπίτι καὶ εὗρε πρὸ τῆς θύρας ἓνα κομψότατο ἀμαξάκι καὶ ἓνα ψαγρὶ ἀλογάκι.

Τόσον ἐχάρη, ὥστε ἐπὶ μίαν ὁλόκληρον ἐβδομάδα ἔμεινε εὐχαριστημένη.

Κατόπιν ὅμως ἤρχισε νὰ ἐπιθυμῇ καὶ κἄτι ἄλλο.

— Ἐὰν ἡ Νεράιδα, ἐσκέφθη κατ' ἑαυτήν, ἡμπορῇ νὰ δώσῃ ὅ,τιδήποτε, θὰ τῆς ζητοῦσα μίαν ὑπηρετρίαν, μεταξωτὰ φορέματα καὶ χρήματα.

Τοιαῦτα ἀνυπολόγητοι, ἔτρεξε μετὰ σπουδῆς εἰς τὴν δεξιμένην καὶ ἐφώνησε μὲ δυνατὴν ἐπιτακτικὴν φωνήν:

— Νεράιδα! Νεράιδα!

Τὸ νερὸ ἤρχισε πάλιν νὰ κοχλάζῃ, νὰ κοχλάζῃ, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξῆλθε συνωφρυνμένη ἡ Νεράιδα καὶ ἠρώτησε:

— Λοιπόν, γρηοῦλα, τί θέλεις πάλιν;

— ὦ! ἀγαπητῇ μου καλῇ Νεράιδα, θὰ μοῦ δώσῃς μίαν ὑπηρετρίαν, μερικά μεταξωτὰ φορέματα καὶ χρήματα.

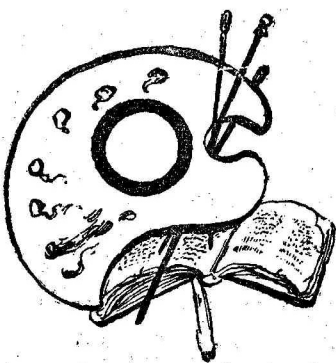
— Τί; ἀνέκραξεν ἡ Νεράιδα. Δὲν εὐχαριστήθης μὲ ὅσα σοῦ ἔδωσα ἕως τώρα; Πήγαινε εἰς τὸ μπουκάλι τοῦ ξειδιοῦ, εἶπε καὶ ἐξηρανίσθη, διὰ νὰ μὴ ἐμφανισθῇ ποτὲ πλέον.

Ὅταν ἡ γρηοῦλα ἐγύρισε, τὸ σπιτάκι εἶχεν ἐξαφανισθῇ καὶ εἰς τὴν θέσιν τοῦ εὕρισκετο ἡ μπουτίλλια τοῦ ξειδιοῦ!

KITTY EBERET

THEOBALD CHARTRAN

ΕΞΟΧΟΣ ζωγράφος Théobald Chartran ἐτελεύτησεν ἐν ἡλικίᾳ, ἣτις ὑπέσχετο μακρὰν ἐτι . σειρὰν ὠραίων ἔργων. Νεαρώτατος ἤρξατο τοῦ σταδίου καὶ τὸ ἔργον του, ὁ-

περ ταχέως ἐγένετο ὀνομαστόν, ὑπῆρξεν ἀξιοσημείωτον.

Ἦτο θελκτικὸς ἱππότης.

Περιποιοιτικὸς, χαρίεις, πνευματώδης, ὕψηλός ἀξιοπρεπής, εὐγενὴς ὁ Théobald Chartran, ἐκ τοῦ διαμερίσματος Franci-Comté καταγόμενος, οὐδὲ ἀξιωματικοῦ, ἐγγονὸς στρατιώτου, κατὰ τὴν νεότητά του ὑπῆρξεν ὁ τύπος θαυμαστοῦ καὶ προθύμου βοηθοῦ τῶν συναδέλφων του, ἐν δὲ τῇ ὠρίμῳ ἡλικίᾳ ὁ μᾶλλον ἔκτροπος τῶν ἀνθρώπων.

Ἦγαπᾶτο παρ' ὅλων εἴλκευ καὶ συνεκράτει. Μόλις ἐγνώριζετο τις μετ' αὐτοῦ καὶ ἠσθάνετο ἑαυτὸν ἤδη ἐξωκειωμένον μετ' αὐτοῦ. Ἐσχόρειζε γύρω του φίλτρα συμπαθείας.

Γεννηθεὶς ἐν Besançon τῷ 1849, διεκρίθη ὡς ζωγράφος ἐξ αὐτοῦ τοῦ λυκείου. Φθάσας δ' ὕστερον ἐν Παρισίοις, ἀντὶ νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὴν Νομικὴν σχολὴν, εἰσηλθεν εἰς τὴν τῶν Καλῶν Τεχνῶν, ἐν ἣ ἐξελέξατο ὡς διδάσκαλον τὸν κομψότερον καὶ θελκτικώτερον ὅλων, τὸν Cabanel, ὃν καὶ δὲν ἐδράδυνε νὰ μιμηθῇ.

Τῷ 1877 ἔλαβε τὸ μέγα βραβεῖον τῆς Ρώμης. Ὁ μέγας πύλαξ του, ὁ παριστάνων «τὸ σῶμα τοῦ Mgr. Darboy ἐκτεθειμένου εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ μητροπολιτικοῦ μεγάρου τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῶν Παρι-

σίων», ἡ «Ἰωάννα Δ' Ἀρκ» (1874), ἡ «Νέα Ἀργεῖα κόρη ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀγαμέμνονος» (1875), «τὸ μαρτύριον τοῦ ἀγίου Saturnin» (1878), τὸν κατέστησαν πασίγνωστον διὰ τὸ τελευταῖον μάλιστα ἔλαβεν ἐν τρίτον μετάλλιον τοῦ Salon de Paris.

Ἐκ Ρώμης ἀπέστειλε μετὰξὺ ἄλλων ἔργων εἰς Παρισίους τὸ «Ἡ λαμπάς», ὅπερ ἔτυχε (1881) τοῦ δευτέρου μεταλλίου. Τὴν δὲ «ὀπτασίαν τοῦ Ἀγίου Φραγκίσκου d' Assise» οἱ πλεῖστοι θεωροῦσιν ὡς τὸ ἀριστούργημά του.

Πρὸς στιγμὴν ἐπιστεύθη ὅτι ὁ Chartran θὰ ἀνεγένην τὴν ἐκκλησιαστικὴν τέχνην, ἀλλ' ὁ κόσμος, ὁ κύκλος, μεθ' οὗ συναναστρέφετο μετὰ τὸν κάματον τῆς ἡμέρας, ἀνέδειξεν αὐτὸν ὡς τὸν κατ' ἐξοχὴν προσωπογράφον τῶν προσωποποιήτων, ἐκάστη τῶν ὁποίων ἀποτελεῖ ἤδη καὶ ἐν ἱστορικῶν μνημείων τῶν χρόνων μας.

Ἦρξατο διὰ τῆς προσωπογραφίας τῆς δος Reichenberg (1884), ἣτις ὑπῆρξεν ἀξιοσημείωτος. Ἦ τοῦ Mounet-Sully ὡς Ἀμλέτου (1887) δὲν προσέθηκεν ὀλιγωτέραν δόξαν εἰς τὸν καλλιτέχνην. Ἐξηκολούθησε δὲ τὴν σειρὰν ταύτην τῶν μεγάλων συγχρόνων, ἐν ἣ ἀντιπαρέρχονται Λέων ὁ ΙΓ', Ζωρὰν ἐντύπωσιν ἐμποιήσας (1292), ὁ πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας Carno (1794), ὁ ἱατρὸς Robin, ὁ M Lozé, τότε διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας, ἡ κ. Σάρρα Βερνάρ, ἡ κ. Μάρθα Brandès, ἡ κ. Calvé ὡς Κάριεν (1899). Κατὰ τὰ τελευταῖα δὲ ταῦτα ἔτη προσέθηκεν τὰς γενικῶς ἐκτιμηθείσας προσωπογραφίας τῆς Κας Roosevelt, συζύγου τοῦ προέδρου τῆς Δημοκρατίας τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, τῆς δος Alice Roosevelt καὶ τῆς κομητήσας Maureon.

Αἱ τῆς οἰκογενείας Roosevelt ἐγένοντο ἐν Ἀμερικῇ, ἐν αὐτῷ τῷ Λευκῷ Οἴκῳ.

Ἀπὸ δεκαετίας ὁ Chartran διήρχετο πέντε ἕως ἑξὲς μῆνας κατ' ἔτος ἐν τῷ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἐργα-

στηρίω του, ἔνθα διήλθον πρὸ αὐτοῦ πάντες οἱ μεταλάωνται τῆς Νέας Ἡπείρου, ὑπερήφανοι ὅτι θὰ ἠδύναντο νὰ εἰπωσιν κατόπιν :

— Ἰδοὺ ἡ εἰκὼν μου, ἔργον τοῦ Chartran.

Τοῦτο ἦτο πλεόν τίτλος εὐγενείας ἐν τῇ ὑψηλῇ κοσμοπολίτιδι κοινωνίᾳ.

Θὰ ἀπέκτα δὲ ὄντως μυθῶδη ποσὰ ἐν Ἀμερικῇ ὁ μέγας προσωπογράφος, ἐὰν ἡ ὑγεία του δὲν ὑπεσχάπτετο καὶ δὲν τὸν ἐξηνάγκαζε νὰ μεταβάλλῃ ἀποφάσεις. Διὰ τοῦτο, ὁσάκις εἰργάζετο ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ, ἔδει ν' ἀνεπαύετο ἐν Παρισίοις.

Ἐν τῷ ἐν Neuilly ἐργαστηρίῳ του ἀνέμενον κατ' ἔτος ἔργα μεγάλων διακοσμήσεων. Μετὰ τὸν πίνακα «Ὁ Saint Louis συναντῶμενος ἐν τῷ ἀρχαίῳ μοναστηρίῳ τῆς Roquaimont μετὰ τοῦ Vincent de Beauvais», ἐπεδόθη εἰς ἕτερον παριστινῶν τὸν Ἀμβρόσιον Paré ἐπιδέοντα κοπέισας ἀρτηρίας ἐν τῷ χειρουργεῖῳ τοῦ Meiz τῷ 1553· τοῦτον δὲ διεδέχεται «Ὁ Ἅγιος Φραγκίσκος d' Aisise ψάλλον, ἐνῶ ἀροτριᾷ», ὁ «Καρδινάλιος Richelieu συνομιλῶν μεθ' ἐτέρου καρδινάλιου», ἡ ἀποπεράτωσις δὲ τῶν εἰκόνων τούτων, προσωρισμένων ὅλων σχεδὸν διὰ τὸν ἐξωραϊσμὸν τῆς νέας Σορβόννης, δὲν τῷ ἐπέτρεψαν ἐγκαίρως, μετὰ τὴν περίοδον τῆς συνεχοῦς ἐργασίας, ν' ἀναπαυθῇ ὅσον ἔδει. Ἐν τούτοις παρὰ τὸν πρόωρον θάνατόν του, μᾶς ἀπομένει πληθὺς ἔργων, ὧν ἐλάχιστα μόνον ἀπληριθμήσαμεν.

Μετὰ τὴν σιρὰν ταύτην τῶν προσωπογραφιῶν, ἐν αἷς ἀνάγκῃ νὰ προσθέσωμεν καὶ τὴν τοῦ Καρδινάλιου Gibbons καὶ τὴν ἐπ' ἐσχάτων θαυμασθεῖσαν τῆς κ. Paulmier (Salon τοῦ 1907) μᾶς κρατεῖ ἐν ἐκστάσει ἡ «τῆς τελετῆς τῆς ἐκατονταετηρίδος

τοῦ Βίκτωρος Πυγ», ἐν ἣ ὁ ζωγράφος ἀφῆθη εἰς μίαν ἀτελεύτητον παράταξιν μικρῶν προσωπογραφιῶν λίαν ὁμοίων τοῖς προτύποις, εἴτα δὲ τὸ σύνολον τῶν διακοσμητικῶν εἰκόνων τῆς Σορβόννης, ἐν αἷς ἀναζῇ ὁλόκληρος ἡ ἱστορία τῆς Γαλλικῆς ἐπιστήμης, ὡς: «Ὁ Buffon ἀναγινώσκων τὴν πραγματείαν του «Le style c' est l' homme», ὁ «Lavoisier καὶ ὁ Berthollet συζητοῦντες πείραμά τι ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ των», ὁ «Cuvier ἀθροίζων τὰς ἀποδείξεις, τὰς ὁποίας θὰ χρησιμοποίησιν εἰς τὸ περὶ ὀρυκτῶν ὅστων ἔργον του», ὁ «Laënnec ἐν τῷ νοσοκομείῳ Necker στηθοσκοπῶν φθισικὸν πρὸ τῶν μαθητῶν του», ὁ «Pascal μετὰ τοῦ Descartes» καὶ ἄλλα ἔξοχα αὐτοῦ ἔργα ὡσαύτως εἶνε ὁ «Πάπας Λέων ΙΓ'» φερόμενος ἐπὶ τῆς Sedia Gestatoria, ὁ «Ὁρθρος ἐν Grande-Chartreuse» καὶ τόσαι ἄλλαι προσωπογραφίαι, ἀληθινὰ ἀριστουργήματα, ἃς δὲν θὰ ἴδωμεν ποτὲ καὶ διὰ τὰς ὁποίας θὰ ὑπερηφανεύονται γενεαὶ ὅλαι τῶσων μεγάλων οἰκογενειῶν τῆς Ἀμερικῆς.

Ὁ Chartran ἐλάτρευε τὰ ταξείδια· ἀλλὰ δὲν ἐξεπατρίζετο. Ἐξῆν τόσον εὐχαρίστως ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ὅσον καὶ ἐν Neuilly καὶ ἐν τῇ θελητικῇ νήσῳ τῶν Λάρων παρὰ τὴν Clarens τῆς Ἑλβετίας, ὅπου ἐτέρπετο ἀπομονούμενος πρὸς στιγμὴν ἐντὸς τοῦ κομποτέρου μεγάρου, τὸ ὁποῖον ὠνευροπόλησέ ποτε ζωγράφος.

Εἰργάσθη πολὺ, ἐπραγματοποίησε τοὺς προσφιλεστέρους του πόθους καὶ ἀπέθανε πολὺ ἀκμαῖος καὶ θρηνηνόμενος.

Διήνυσεν ἓνα ὥραϊον βίον καὶ ἔσχεν ἓνα ὥραϊον θάνατον.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Εἰς τὴν θέσιν «Ἅγιος Παντελεήμων», ὧραν ἀπέχουσαν τοῦ χωρίου Μανρικίου τῆς Τρυφίας καὶ τῶν Βερβαίνων, ἐνεργηθεισῶν ἀρχαιολογικῶν ἀνασκαφῶν παρὰ τοῦ κ. Κ. Ρωμαιοῦ, καθηγητοῦ, ἦλθεν εἰς φῶς ἀρχαιοτάτος μαρμάρινος ναὸς ρυθμοῦ δωρικοῦ, οπουδαίας ἀρχαιολογικῆς ἁξίας, καθ' ὅσον οὐδὲ παρ' αὐτοῦ τοῦ Πανσαρίου ἀναφέρεται ποῦ.

Ἡ ἑκοκαφὴ τοῦ ναοῦ ἀνεκάλυψε πλὴν τοῦ κρημιδωματος, πλείστα πῆλινα καὶ χαλκὰ ἀγγεῖα, κτερίσματα, πῆλινα εἰδώλια, ἀπεικονίζοντα ποικίλας μορφὰς θηλειῶν θεοτήτων, ἐλάχιστα δὲ μαρμάρινα.

Ἡ ὑπαρξίς τοῦ ναοῦ τούτου ἀνάγεται ἀπὸ τοῦ ΙΓ' π. Χ. αἰῶνος μέχρι τοῦ Γ'.

★

Ἡ ἐν Ἀθήναις βελγικὴ Πρεσβεΐα ἔγραψεν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν δι' συμφώνως πρὸς τὴν ἀπόφασιν τοῦ κατὰ τὸ ἔτος 1903 συνελθόντος ἐν Διέγγῃ Λεθνοῖς συνεδρίου δημοσίας καλλιτεχνίας, ἰδρύθη Διεθνὲς Ἰνστιτούτον, σκοποῦν τὴν προστασίαν καὶ προαγωγὴν τῶν Καλῶν Τεχνῶν.

Τὸ Ἰνστιτούτον ἐπιθυμεῖ νὰ ἔχῃ τὴν συμμετοχὴν τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως. Ἡ Πρεσβεΐα ἀπέστειλεν εἰς τὸ ὑπουργεῖον καὶ τὸν πρῶτον ἀριθμὸν τῆς «Διεθνούς Ἐπιθεωρήσεως», ἐκδιδομένης ἐν Βρυξέλλαις, μετὰ καλλιτεχνικωτάτας εἰκόνας.

Κατὰ τὰς Ἀμερικανικὰς ἐφημερίδας, ἐν τινι ἀρχῇ παρὰ τὴν Δόβερ τῆς Πολιτείας τῆς Νέας Ὑόρκης εὐρέθη ὑπὸ τοῦ Ἀμερικανοῦ κ. Γεωργίου Γρίφφιν ἀρχαῖον ἑλληνικὸν νόμισμα ἀργυροῦν.

Τὸ εὐρεθὲν νόμισμα ἔχει μέγεθος τετάρτου τοῦ δολαρίου. Φέρει ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς ἡμιανάγκυρον τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἀντιόχου, ἐπὶ δὲ τῆς ἐτέρας εἰκονίζει τὴν Ἀθηνᾶν καὶ φέρει ἀναγεγραμμένας τὰς λέξεις «Βασιλέως Ἀντιόχου».

★

Ἐν Ἱερουσαλὴμ ἰδρυθήσεται, τῇ ἀποφάσει τῆς ἐν Παδερμύδον καθολικῆς Γερμανικῆς ἀρχαιολογικῆς ἐταιρείας, Γερμ. Ἀρχαιολογικὸν Ἰνστιτούτον πρὸς πρόδον τῶν ἀρχαιολογικῶν καὶ ἱστορικῶν ἐρευνῶν, τῶν σχετιζομένων μετὰ τὰς βιβλικὰς οπουδάς.

★

Ἀπέθανεν ἐν Ρώμῃ ὁ ἡμέτερος συνεργάτης Στέφανος Ζωγραφίδης. Ἀπὸ ἐτῶν, καίτοι νεώτατος, ἡσυχλήθη λίαν ἐπιτυχῶς εἰς ψυχολογικὰς καὶ αἰσθητικὰς μελέτας, ὧν τινες εἶχε γράψῃ χάριν τῆς «Πανακοθήκης». Ὁ θάνατός του, ἀπροόπτος, συμπίπτει μετὰ τὴν ὥραιότεραν ἀνθήσιν τοῦ σταδίου του. Ἀπὸ διετίας διέμενεν εἰς Γερμανίαν. Εἰκόνα τοῦ ἐκλιπόντος ἀγαπητοῦ συνεργάτου τῆς ἐδημοσίευσεν ἡ «Πανακοθήκη» εἰς τὸν Γ' τόμον αὐτῆς.